

Dosarul nr. 2ra-549/19

Prima instanță: Judecătoria Drochia, sediul Rîșcani (jud.: M.Sajin)

Instanța de apel: Curtea de Apel Bălți (jud: Gh. Scutelnic, E. Bejenaru, A. Toderaș)

ÎN C H E I E R E

10 aprilie 2019

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al
Curtii Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătoriai

Valeriu Doagă
Mariana Pitic
Tamara Chișca-Doneva

examinând admisibilitatea recursului declarat de către Boris Carnauhov, reprezentat de avocatul Valeriu Terr,

în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de către Boris Carnauhov împotriva Societății cu Răspundere Limitată „Petrucci V și P” cu privire la anularea ordinului de concediere, restabilirea în funcție, încasarea salariului pentru absența forțată de la locul de muncă și repararea prejudiciului moral, precum și compensarea cheltuielilor de judecată,

împotriva deciziei din 27 noiembrie 2018 a Curtii de Apel Bălți, prin care a fost respins apelul declarat de către Boris Carnauhov și a fost menținută hotărârea din 21 iunie 2018 a Judecătoriai Drochia, sediul Rîșcani,

c o n s t a t ă :

La 28 august 2017, Boris Carnauhov a depus cerere de chemare în judecată împotriva SRL „Petrucci V și P”, cu privire la anularea ordinului de concediere, restabilirea în funcție, încasarea salariului pentru absența forțată de la locul de muncă și repararea prejudiciului moral, precum și compensarea cheltuielilor de judecată.

Reclamantul în motivarea acțiunii a indicat că prin hotărârea din 13 martie 2017 a Judecătoriai Drochia, sediul Rîșcani, a fost restabilit în funcția de șofer la SRL „Petrucci V și P”.

Boris Carnauhov a susținut că în temeiul art.89 alin.(3) Codul muncii, după pronunțarea hotărârii instanței de judecată privind restabilirea salariatului la locul de muncă, angajatorul este obligat să emită un ordin de restabilire, pe care îl aduce la cunoștința salariatului, sub semnătură, în termen de 3 zile lucrătoare de la data emiterii.

A relatat însă, că societatea pârâtă, în persoana administratorului Margareta Baibarac s-a eschivat cu vehemență de la executarea hotărârii instanței de judecată timp de două săptămâni.

În același timp, și anume, a doua zi după pronunțarea hotărârii judecătorești, angajatorul a refuzat categoric să execute hotărârea, dânsul fiind nevoit să se adreseze în instanța de judecată, ulterior însă nu s-a prezentat la serviciu până la 30 martie 2017, fapt constatat și fixat în procesul-verbal al executorului judecătoresc, Natalia Covaliciuc.

Reclamantul a specificat că abia la 30 martie 2017, SRL „Petrucci V și P” fiind obligată de executorul judecătoresc, a emis ordinul de restabilire la locul de muncă, ca ulterior să mimeze reintegrarea lui în funcție.

În acest sens, a susținut că restabilirea la locul de muncă prin hotărârea instanței de judecată presupune nu numai emiterea de către angajator a ordinului de restabilire la locul de muncă, dar repunerea de facto a părților în situația anterioară emiterii actului de concediere, adică în reintegrarea salariatului în funcția deținută anterior concedierii.

Astfel, nu este admisibilă reintegrarea salariatului concediat ilegal într-o funcție similară, dar trebuie efectuată în aceeași funcție.

A considerat că solicitarea angajatorului de a prezenta setul de documente indicate în scrisoarea din 30 martie 2017, și anume, carnetul de muncă, buletinul de identitate, certificatul medical, permisul de conducere, certificatul transportului rutier de călătorie, pașaportul tehnic al unității de transport și raportul verificării tehnice, este lipsită de temei juridic.

Reclamantul a opinat că a prezentat documentele indicate în scrisoarea din 30 martie 2017, cu excepția Raportului verificării tehnice a autobuzului de model „Mercedes 711D” cu n/î XXXX, care la moment este înregistrat după SRL „Petrucci V și P” și deci, proprietarul este obligat să achite costul reviziei tehnice.

A mai susținut că până în prezent, societatea contrar prevederilor stipulate în art.10 alin.(2) lit.f) Codul muncii, potrivit căror angajatorul este obligat să asigure salariații cu utilaj, instrumente, documentație tehnică și alte mijloace necesare pentru îndeplinirea obligațiilor de muncă, nu l-a asigurat cu Raportul privind testarea tehnică a autobuzului de model „Mercedes 711D” cu n/î XXXX și cu extras privind reînnoirea documentelor de licențiere pentru autobuzul nominalizat privind prestarea genului de activitate „transportul auto de călători în folos public”.

Ca urmare, a considerat că pârâta s-a eschivat de la îndeplinirea obligațiilor specificate mai sus și ca rezultat a creat imposibilitatea de a munci pe autobuzul de model „Mercedes 711D” cu n/î XXXX, or, art.229 alin.(2) Cod contravențional, conducerea unui vehicul care nu a fost înmatriculat în modul stabilit sau care nu a fost supus reviziei tehnice se sancționează cu amendă de la 9 la 12 unități convenționale cu aplicarea a 3 puncte de penalizare.

Totodată, SRL „Petrucci V și P” a fost obligată în baza art.126 alin.(1) lit. b) din Regulamentul circulației rutiere, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr.357 din 13.05.2009, să nu admită în circulație vehiculele a căror stare tehnică nu corespunde normelor tehnice și ecologice, precum și cele care nu sunt înmatriculate sau nu au fost supuse controlului tehnic de stat.

În caz contrar, conform art.228 alin.(4) Cod contravențional, persoanele responsabile de exploatarea și starea tehnică a vehiculelor se sancționează cu amendă de la 60 la 90 de unități convenționale aplicată persoanei cu funcție de răspundere cu sau fără privarea de dreptul de a deține anumite funcții pe un termen de la 3 luni la un an, cu amendă de la 90 la 150 de unități convenționale aplicată persoanei juridice cu sau fără privarea de dreptul de a desfășura o anumită activitate pe un termen de la 6 luni la un an.

Reclamantul a accentuat că SRL „Petrucci V și P” după emiterea ordinului de restabilire la locul de muncă nu a întreprins nicio acțiune, în vederea reintegrării lui în funcție, nu i-a propus să lucreze pe un alt vehicul sau să fie transferat în altă funcție.

Or, dimpotrivă, administratorul societății a declanșat asupra lui la locul de muncă o hărțuire morală sub forma unei violențe psihice și a creat la gara de autobuze Rîșcani, prin comportament verbal și nonverbal, abuziv și disprețuitor, manifestat deliberat față de personalitatea lui o atmosferă neplăcută, ostilă și umilitoare, care i-a afectat personalitatea, demnitatea și integritatea psihologică, care i-au provocat mai multe simptome fizice, mentale și psihosomatice, stres, depresie, sentimente de autoculpabilizare, fobii, tulburări de somn, afecțiuni digestive și musculare-scheletice.

Mai mult, după restabilire, timp de două săptămâni cât s-a prezentat zilnic la locul de muncă, dânsul a devenit un obiect de dispreț și batjocură pentru membrii colectivului de muncă și pentru lucrătorii autogării, care făceau haz pe seama lui.

Prin urmare, absența lui de la locul de muncă, este indubitabil justificată, iar ordinul nr.9 din 5 iunie 2017 privind aplicarea sancțiunii disciplinare, în temeiul art. 86 alin. (1) lit. h) Codul muncii, a fost emis contrar legii.

A considerat că i-a fost încălcat dreptul prevăzut la art.4 din Convenția cu privire la încetarea raporturilor de muncă din inițiativa patronului nr.158 din 22 iunie 1982, ratificată prin Hotărârea Parlamentului nr.994 din 15 octombrie 1996 (în vigoare din 21 noiembrie 1996) și art.43 din Constituție, precum și a fost lipsit de plățile salariale pe întreaga perioadă de absență forțată de la muncă.

Reclamantul și-a întemeiat acțiunea în baza prevederile art. 354-355 ale Codului Muncii, art.8-11, 14 ale Codului civil, art.32-33, 85, 166-167 ale Codului de procedură civilă.

A solicitat declararea nulității ordinului nr. 9 din 5 iunie 2017 privind aplicarea sancțiunii disciplinare, în temeiul art. 86 alin. (1) lit. h) Codul muncii, restabilirea la locul de muncă, în funcție de șofer, încasarea de la SRL „Petrucci V și P” a plăților salariale pentru perioada absenței forțate de la muncă, în sumă de 11 052 de lei și a sumei de 10 000 de lei cu titlu de prejudiciu moral, precum și compensarea cheltuielilor de judecată de 3 500 de lei.

Prin hotărârea din 21 iunie 2018 a Judecătoriei Drochia, sediul Rîșcani, a fost respinsă cererea depusă de către Boris Carnauhov. (f.d. 108-117)

La 20 iulie 2018, Boris Carnauhov, a declarat apel împotriva hotărârii din 21 iunie 2018 a Judecătoriei Drochia, sediul Rîșcani.

Prin decizia din 27 noiembrie 2018 a Curții de Apel Bălți, a fost respins apelul declarat de către Boris Carnauhov și a fost menținută hotărârea din 21 iunie 2018 a Judecătoriei Drochia, sediul Rîșcani.

Pentru a decide astfel, Curtea de Apel Bălți a reținut prevederile art. 89 alin. (3), 86 alin. (1) lit. h), 208 alin. (1), (2) și 210 alin. (1) ale Codului muncii și art. 123 alin. (6) Cod de procedură civilă.

Instanța de apel având în susținere normele menționate supra, a constatat că ordinul contestat, corespunde prevederilor art. 210 Codul muncii.

În aceeași ordine de idei, Curtea de Apel Bălți a stabilit că prin procesele-verbale care au fost întocmite începând cu 27 aprilie 2017 și până la 5 iunie 2017, Boris Carnauhov a lipsit de la locul de muncă. Or, dânsul nu a prezentat anumite probe pertinente în susținerea poziției sale.

La 25 ianuarie 2019, Boris Carnauhov, reprezentat de avocatul Valeriu Terr a declarat recurs împotriva deciziei din 27 noiembrie 2018 a Curții de Apel Bălți.

În motivarea recursului a invocat dezacordul cu decizia instanței de apel, reiterând motivele de fapt și de drept expuse pe parcursul examinării cauzei.

A considerat că instanța de apel nu s-a expus asupra tuturor argumentelor invocate în cererea de apel, iar ca urmare a adoptat o decizie neîntemeiată.

Recurentul a specificat că în redacția Legii în vigoare la 5 iunie 2017, datat adoptării ordinului de concediere contestat, lipsește cuvântul „repetat”, or, lit. h) la alin. (1), art. 86 al Codului muncii, prin Legea nr. 188 din 21 septembrie 2017 (în vigoare din 20 octombrie 2017), a fost exclusă.

Suplimentar a indicat că Codul muncii nu are caracter retroactiv, iar instanța de judecată a încălcat acest principiu, extinzând efectul legii noi asupra unei situații anterioare.

Recurentul și-a întemeiat prezenta cerere de recurs în baza art.432 Cod de procedură civilă.

A solicitat admiterea recursului, casarea hotărârilor judecătorești, cu emiterea unei hotărâri noi, de admitere a acțiunii și compensarea cheltuielilor de judecată.

În conformitate cu art. 434 Cod de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Curtea de Apel Bălți a pronunțat decizia contestată la 27 noiembrie 2018.

Recurentul și reprezentantul acestuia au recepționat decizia instanței de apel la 14 ianuarie 2019. (f.d. 151-152)

Astfel, recursul declarat la 25 ianuarie 2019, este în termen.

Examinând temeiurile recursului declarat de către Boris Carnauhov, reprezentat de avocatul Valeriu Terr în raport cu materialele cauzei civile, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul este inadmisibil.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) Cod de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) ale aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin. (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

În conformitate cu art. 433 lit. a) Cod de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de către Boris Carnauhov, reprezentat de avocatul Valeriu Terr nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

Astfel, argumentele invocate în recursul declarat se referă la dezacordul recurentului cu soluția pronunțată de către instanța de apel, însă nu relevă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Totodată, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia ei în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și faptul că procedura admisibilității constă în verificarea faptului, dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432. alin.(2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

În această ordine de idei, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție precizează că, în contextul normelor procedurale din Secțiunea a II-a, Capitolul XXXVIII Cod de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

În conformitate cu art. 432 alin.(4) Cod de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Cod de procedură civilă, însă, din recursul declarat nu rezultă argumentul privind încălcarea flagrantă a regulilor de apreciere a probelor.

În acest sens, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a relevat în jurisprudența sa constantă, rezultând din prevederile art. 6 § 1 al Convenției Europene pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, că nu se impune motivarea în detaliu a unei decizii prin care o instanță de recurs, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge recursul declarat împotriva sentinței pronunțate de o instanță inferioară, ca fiind lipsit de șanse de succes (cauza Rebai și alții contra Franței, Comisia Europeană a Drepturilor Omului, 25 februarie 1995, nr.26561/1995).

În circumstanțele menționate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera inadmisibil recursul declarat de către Boris Carnauhov, reprezentat de avocatul Valeriu Terr.

În conformitate cu art. 270, 433 lit. a), 440 alin. (1) Cod de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

dispune:

Recursul declarat de către Boris Carnauhov, reprezentat de avocatul Valeriu Terr, se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Valeriu Doagă

judecătorii

Mariana Pitic

Tamara Chișca-Doneva